UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

POCA
Programul Operațional Capacitate Administrativă
Competența face diferența!

Instrumente Structurale 2014-2020

2

Drepturile Omului: Drepturile copilului nenăscut Rezumat

FLI
For Legal Info

Asigurarea unei transparente și integrități sporite la nivelul sistemului judiciar în vederea îmbunătățirii accesului și a calității serviciilor furnizate la nivelul acestuia

www.fli.lumina.org

Cod civil versus Norme speciale /tratate internaționale

: +4021 327 54 43

DREPTUL LA LIBERA CIRCULAȚIE

1. Oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa.
2. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa.
3. Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.
4. Drepturile recunoscute în paragraful 1 pot, de asemenea, în anumite zone determinate, să facă obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de

interesul public într-o societate democratică.

Art. 2 al Protocolului adițional nr. 4.

Dreptul la libertatea de circulație este subsumat condiției ca persoana în cauză să se afle în mod legal pe teritoriul statului în cauză.

În acest context, subliniem faptul că textul european nu garantează decât libertatea de mișcare în interiorul unui stat, Convenția negarantând dreptul persoanei de a intra sau a rămâne pe teritoriul unui stat.

Ca și în alte situații, pentru a se verifica regularitatea prezenței unei persoane pe teritoriul unui stat se face apel la dreptul intern al statului în cauză.

Dreptul recunoscut cetățenilor Uniunii prin articolul 18 din Tratatul instituind CE este considerat ca fiind nucleul cetățeniei europene, pentru că, evident, el constituie condiția obiectiv-necesară de îndeplinit, fără de care exercitarea altor drepturi conferite cetățenilor comunitari ar fi, practic, imposibilă.

Reglementările cu privire la dreptul la libera circulație și-au găsit, datorită interpretării extensive făcute atât de legislația comunitară derivată, cât și de jurisprudența Curții de justiție a Comunităților europene, o aplicare mult mai largă, care a permis

să se atingă forța subiectivă și materială a unor astfel de dispoziții. Rezultă astfel, că, în practică, Curtea de justiție și legiuitorul comunitar au asigurat dreptul la libera circulație și dreptul de sejur unui grup larg de indivizi, și anume: celor care își caută un loc de muncă; pensionarilor; studenților; celor care doresc să urmeze cursurile de formare profesională; tuturor celor care vin dintr-un alt stat membru pentru turism; tuturor cetățenilor care nu beneficiază, încă, de acest drept în virtutea dreptului comunitar, sub condiția ca ei să dețină, pentru ei și pentru familiile lor, de o asigurare de boală și de resurse economice suficiente pentru a supraviețui.

Dreptul la libera circulație este asigurat, independent de cetățenia lor, membrilor familiilor muncitorilor; pensionarilor; studenților; oricărui cetățean comunitar care nu beneficiază de dreptul la libera circulație în virtutea altor dispoziții ale Tratatului.

Unul dintre aspectele cele mai importante ale dreptului la libera circulație îl constituie posibilitatea oferită cetățenilor Uniunii de a-și exercita, în mod privilegiat în raport cu alți străini, un drept de intrare, larg și "aproape general, într-unui dintre statele membre, altul decât cel de apartenență (cetățenia de origine). Mai mult, acest drept este rezervat tuturor cetățenilor statelor care au semnat, deja, Acordul Schengen pentru crearea unui spațiu comun fără frontiere interne.

Cetățenii europeni se bucură de posibilitatea de a se deplasa, oricare ar fi motivul, dintr-o regiune în alta a Uniunii, numai pe baza unui document de identitate sau a unui pașaport valabil.

Această posibilitate a fost reiterată de Curtea de justiție, care a precizat că statele membre nu pot solicita, pentru admiterea pe teritoriul lor, o altă formalitate decât simpla prezentare a unei cărți de identitate sau a unui pașaport valabil și a considerat ca nefiind conformă cu dreptul comunitar condiționarea intrării de obținerea unei autorizații, sau să supună altor condiții de con-

trol persoanele care doresc să intre în acel stat, mai ales că, observăm, de cele mai multe ori, condițiile sunt în mod sistematic arbitrare sau inutil restrictive.

În ceea ce privește dreptul de sejur într-un stat membru, altui decât cel de origine, și posibilitatea care decurge de aici - de stabilire a unei reședințe pentru cetățenii comunitari, legislația comunitară derivată a început să conțină dispoziții cu privire la un tratament privilegiat în raport cu cel rezervat majorității străinilor. Din acest punct de vedere, reglementările comunitare sunt centrate pe eliberarea unui document denumit „carte de sejur" - valabil cel mult 5 ani de la data emiterii și care poate fi reînnoit automat. Această carte de sejur nu are o valoare constitutivă de drepturi, ci numai una de recunoaștere a drepturilor.

În ceea ce privește limitarea dreptului la libera circulație, trebuie observat faptul că au fost realizate o serie de derogări imediat după semnarea Tratatului instituind Comunitatea economică europeană, modificări care au fost preluate în Directiva din 25 februarie 1964, cu privire la coordonarea dispozițiilor speciale care vizează deplasarea și sejurul străinilor, justificate pe motive de ordine publică, securitate publică și sănătate publică.

